

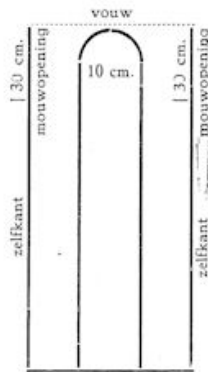
Hooi-Oogst

kleuren van het goed, afgezet en 's winters is gemoltonneerd flanel heel geschikt. Tegenwoordig hebt ge voor een zomerkimono keuze genoeg in crêpe-stof. Ge kunt bijv. een kimono nemen van lila met beige afgezet langs hals, mouwen en onderkant. Ook de ceintuur kan dan beige zijn. Of licht blauw met roze afgezet.

Wanneer ge de kimono bewerken wilt, moet ge dit altijd met vrij dikke werkdraad doen en een vlug patroon kiezen zooals de teekening aangeeft.

Voor een kimono hebt ge aan goed noodig $2 \times$ de lengte van de kimono $+ 1\frac{1}{4}$ M. voor de mouwen. De mouwen van de kimono zijn heel lang; zooals de teekening ook al laat zien, worden de mouwen (rechte lappen) voor een deel aan de kimono vastgemaakt en het ander deel hangt er los bij. Dit geeft juist het sierlijke er aan.

Om de kimono zelf te knippen, meet ge eerst het stuk af dat voor de kimono bestemd is; legt het goed in de lengte dubbel. Ge meet dan op de vouw waar het midden van de stof is, steekt daar een speld en meet van daar uit 5 c.M. naar links en rechts. Ge teekent dan op de bovenste laag goed een boog van 10 c.M., knipt deze uit en scheurt verder het goed tot beneden toe af.

Nu hebt ge de halsroning en de opening vóór. Langs de hals en het afgescheurde gedeelte zet ge een dubbele reep goed van 7 c.M. breedte, die een aardige, met de kimono afstekende kleur vertoont. Nu naait ge van onder af de zelfkanten dicht tot op 30 c.M. Deze opening is de mouwopening. De mouw krijgt ge door het overgeschoten goed in de lengte middendoor te scheuren. Ieder stuk moet ge nu dubbelvouwen en dichtnaaien tot op 30 c.M. van de vouw. Nu zet ge de mouw aan de kimono: De voorkant van de mouwopening kunt ge ook afzetten met een gekleurde bies. Om het geheel te voltooien, maakt ge er een ceintuur bij. Mocht ge een patroon van de kimono nog noodig achten, dan is dit bij den uitgever van „Meisjesleven” te verkrijgen à J 1.50. Maar meld er bij hoe lang de kimono moet zijn en geef uw bovenwijdte op. Een teekening van patronen om de kimono op te werken is eveneens bij den uitgever te bestellen.

M. S.—K.

Aan Mej. H. P. v. H. te G.

Als men een patroon op laken of andere stof wil overbrengen, neemt men een stuk wit calqueerpapier, legt dit op het patroon en trekt dan het patroon op het calqueerpapier over.

Vervolgens neemt men een stuk stevig teeken-

papier en legt het patroon van calqueerpapier, nadat men het eerst aan de achterzijde met een zacht potlood heeft zwart gemaakt, op het teekenpapier, waarna men het met een hard potlood overtrekt. Wanneer men het calqueerpapier wegneemt, ziet men het patroon op het andere papier overgedrukt. Nu moet het nog goed overgeteekend worden en dan doorgeprikt. Dit doorprikken moet met veel zorg geschieden, de gaatjes moeten niet te ver van elkaar verwijderd zijn en ook weer niet te dicht bij elkaar komen. Is het prikken gedaan, dan wordt de achterkant met schuurpapier gelijk gemaakt, het patroon op de stof gelegd en, als het donker gekleurde stof is, met wit doorstuifpoeder, of als het licht gekleurde stof is met geraspt houtskool doorgestoven en dan met een doezelaar of zeempje stevig doorgewreven, waarna het patroon voorzichtig van de stof moet weggenomen worden. De stipjesteekening wordt dan met verf overgetrokken en door uitslaan wordt het poeder van de stof verwijderd.

Is de stof doorschijnend, dan kan men eenvoudig de stof op het patroon leggen en zoo natrekken met een fijn gepunt hard potlood. Ook kan men blauw calqueerpapier gebruiken bij licht gekleurde stoffen en dit op de stof leggen. Hierop legt men het patroon dat dan met een hard potlood wordt overgetrokken en daardoor overgebracht op de stof, doch hiermede moet men zeer voorzichtig te werk gaan, daar men licht gevaar loopt blauwe vlekken op de stof te krijgen.

A. F. v. K.

Het laatste.

Nog even een krachtsinspanning, een buigen en strekken van de moede leden en het is gedaan.

Dan is de hooi-oogst binnen.

Er is gewerkt met koortsachtigen ijver; één regenbui kan immers zooveel bederven en 't geurige hooi is een kostbaar bezit.

Maar nu komt dan ook de voldoening. Aanstonds, als de hooi-oogst geborgen zal zijn, mag het gieten uit de donkere regenwolken; binnen is de geurige last opgestapeld, droog, behouden.

Nog even, opdat het laatste niet verloren ga.

Gelukkig, de avondkoelte is gekomen en tusschen de boomen sluipt reeds de schemering nader.

't Avondkoeltje zweeft aan over het meer en verfrist de heete wangen.

Denkt zij aan dit alles, de vrouw, die zich reeds op het in de schuif hoog opgestapelde hooi heeft neergezet?

Of luistert ze misschien naar de schertswoorden, die de mannen en vrouwen op het hooiland elkaar toeroepen?

Of — voelt ze zich alleen maar omgeven door den geur van het hooi?

Wat vermag één enkele geur niet.

Een geur — en daar komen de vervlogen dagen tot ons terug. Oude verlangens ontwaken, oude vreugden worden gesmaakt, oude wonden gaan open.

Dit is niet de eerste hooi-oogst, die zij, de rustende vrouw, meemaakt.

't Was een avond zooals deze, zoo mild, zoo zacht, en de avondwind bracht de geur mede van het malsche hooi, dat morgen zou ingezameld worden.

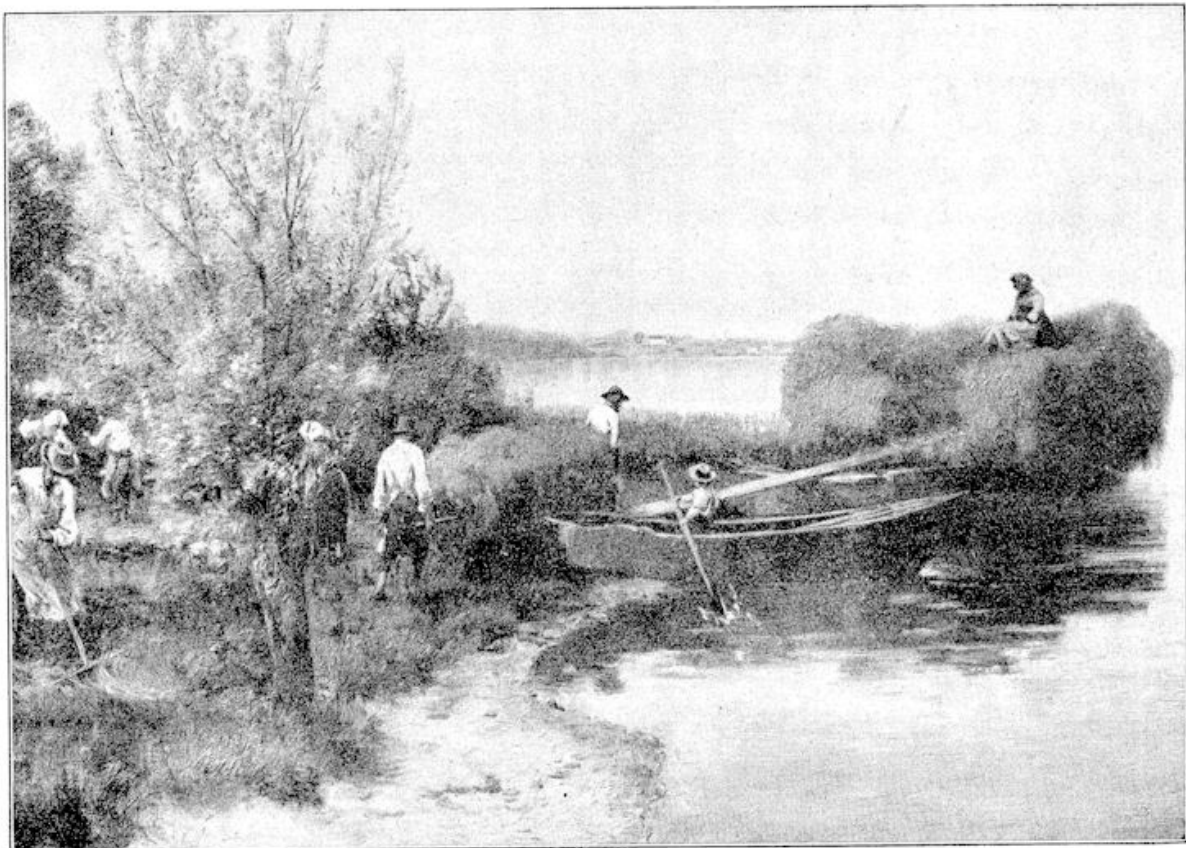
Jaren zijn gegaan, maar nu komt de herinnering met dien geur; nu komt liefdevreugd en liefdesmart. O, hoe rijk was haar liefdeleven en.... hoe rijk is nu haar liefderouw.

De dood slaat de menschen neer als de maaier het gras, en.... wat voorbij is keert niet meer terug, maar de herinnering blijft.

Vroolijke stemmen kondigen nu het einde van het werk aan. De oogst is binnen.

En de rustende vrouw zucht.

Weer een hooi-oogst, die er geweest is. Hoeveel oogsten zal ze nog beleven?

HOOI-OOGST

Vroeger, o vroeger, toen zij jong was, heeft ze meegedaan met de lachende en schertsende meisjes op 't hooiland.

En, — hoe levendig herinnert zij het zich — eens, toen 't hooi geurde over het veld, heeft *hij* haar van liefde gesproken.

Zie, nu glimlacht ze.

Moelijk was het werk, maar het wordt gekroond door het einde.

De avondhemel bloost; het is al vrede en rust.

Zij hoopt en bidt, dat het ook zoo moge zijn met het einde van haar levenstaak.

Eens kwamen. . . .

Als zij maar gedaan heeft, wat zij kon; als zij maar gewerkt heeft, zoolang het dag werd, als ze maar zorgvol heeft bewaakt en bewaard al het goede, dat God haar te genieten gaf.

Dan zal ook eens voor haar komen de avondrust na de vermoënis van den dag, de koelte na de hitte, de vrede na den strijd.

Zal haar leven vrucht hebben gedragen? Zal haar *lijden* vrucht hebben gedragen?

„Naar huis toe”, roept een vroolijke meisjesstem en straks, over het meer, brengen de booten hun kostbaren vracht in behouden haven.

K.

DIENEN.

Ze waren 't er allen over eens, van de directrice af tot het nuffige proefzustersertje toe: 't was jammer voor Marie, die toch zoo ijverig was, maar een goeie verpleegster werd ze nooit. Ze kon 't werk niet overzien; was daarom nooit op tijd klaar, en door haar haasten vielen er allerlei kleine ongelukjes voor, waarvan 't herstellen ook weer tijd vroeg. 't Lag niet zoozeer aan haar lichaam; ze was wel niet één van de sterksten, doch er waren zwakkeren dan zij, die 't wel klaarden. 't Was eenvoudig, dat ze niet de capaciteiten bezat, noodig voor een verpleegster. In een andere betrekking, waarin de gang van 't werk zoowat van stukje tot beetje voor haar geregeld werd, en ze niet telkens door een ongeduldigen of hulpbehoevenden patiënt van haar bezigheden werd afgeroepen, zou ze veel beter op haar plaats zijn. Nu was ze 's avonds zelfs te moe om voor haar diploma te kunnen studeeren.

Ongeveer op die manier praatte de directrice eindelijk met haar. Marie, die zelf al lang gevoeld had, dat het niet ging, kon niet anders dan haar gelijk geven. Wat zij zelve 't ergste vond, noemde de directrice niet eens: dat ze, inplaats van zich aan de patiënten te kunnen geven, kribbig werd, wanneer deze eens extra hulp noodig hadden.

De vraag was maar: wat nu? Teruggaan in 't gezin van Oom en Tante, waar zij, die vroeg al wees werd, verder haar opvoeding had ontvangen, deed ze ongaarne. Niet alleen, omdat ze haar familie niet tot last wilde wezen, doch meest, omdat de manier, waarop vooral tante en de nichtjes 't leven bezagen, niet de hare was.

Toen las ze een advertentie, waarin voor een kleine, christelijke inrichting iemand voor 't huishouden gevraagd werd. Niet een juffrouw, die gediensstigen onder zich had, doch iemand, die zelf met een werkster alles zou moeten doen.

Marie voelde: dit zou ze kunnen. Werken, heel gewoon werken, als in een huishouding, en toch meteen weten, dat mee door haar hulp de inrichting aan haar doel beantwoordde.

Pas toen ze erheen geweest was, en de betrekking gekregen had, schreef ze erover aan oom en tante. Wat ze voorzien had, gebeurde. Tante was meer dan boos, dat ze hun dit had kunnen aandoen: te

Eens kwamen . . . .

DOOR

PSEGEIN

Eens kwamen uit verre landen
Wijzen tot U.
En in hun eerbiedige handen
Brachten ze U
Een keur van kost'lijke gaven.
En nu

Kom ook ik, als uit heel verre landen,
Biddend tot U.
Maar in mijn onheilige handen
Heb ik voor U
Niet één van hun koningsgaven.

Want het goud van mijn liefde,
Het glanst niet meer.
En mijn kostbare myrrhe,
Ze geurt niet meer.
En mijn wierook wil niet meer branden.

En ik weet mij zoo arm en zoo dwaas bij U,
Maar zend, o gezegende Heiland, nu
In mijn harte Uw liefdestralen:
Dan zal ik wijden U een keur
Van myrrhe, en de wierookgeur
Zal stijgen naar Uw tempelzalen.